

BỘ IV – Giang Biên Nhất Phá Mỹ Nhân Tâm

Hồi 1

Sáu Mươi Tư Cái Ghế

1.

Trước cửa Tập Gia Trang, hoa tím mọc đầy mặt đất, điểm xuyết cho thảm cỏ mềm mại giống như một tấm thảm thêu hoa tinh tế tỷ mỉ.

Gió thổi thấm lòng người. Nơi tận cùng bãi cỏ, là cửa lớn của Tập Gia Trang.

Trước cửa chỉ có một người.

Người này thân hình gù gù, miệng ngậm tẩu thuốc, nét mặt tươi cười, tuy rằng niên kỷ đã cao, nhưng tuyệt đối không có vẻ già lão lom khom, ngược lại còn rất có uy thế.

Thiết Thủ, Lãnh Huyết trầm tĩnh, đi về phía trước. Tập Mai Hồng không hiểu làm sao hai người có thể giữ được bình tĩnh như vậy, nàng cơ hồ không thể nhịn được mà chỉ muốn chỉ thẳng vào gương mặt đang cười giả tạo của lão hồ ly kia mắng chửi: “Người còn mặt mũi nhìn ta sao?”.

Có điều nàng chưa kịp thốt ra, thì Tập Lương Ngộ đã cười hì hì hỏi: “Nhị thiếu gia, tam tiểu thư vẫn khoẻ chứ ạ? Hai vị đã trở về rồi?”.

Tập Mai Hồng tức đến sững người ra, còn Tập Thu Nhai thì hừ nhẹ một tiếng nói: “Chúng ta không trở về để cho người đắc ý hay sao?”.

Tập Lương Ngộ dường như không nghe Tập Thu Nhai nói gì, nheo nheo mắt cười nói: “Mau vào đi, trang chủ đợi các vị đã lâu lắm rồi”.

Nói xong y lại cười hì hì lướt ánh mắt trên mặt Thiết Thủ, Lãnh Huyết: “Trang chủ cũng đang đợi Nhị thiếu gia, Lãnh tứ gia”.

“Hả?”.

Thiết Thủ trầm giọng nói: “Vậy phải làm phiền tam quán sự dẫn lộ vậy”.

Tập Lương Ngộ khom người, đi phía trước. Tập Mai Hồng tức giận không nhịn nổi, lướt lên định tát cho lão một cái, nhưng thân ảnh nàng vừa động thì chợt cảm thấy tay mình bị nắm lấy.

Người kia chỉ nắm nhẹ rồi lập tức buông tay.

Tập Mai Hồng kêu lên một tiếng, quay đầu nhìn lại, thì ra là Lãnh Huyết, mặt chàng lúc này đã đỏ như mào gà trống.

Tập Thu Nhai liếc thấy liền hỏi: “Sao vậy?”.

Tập Mai Hồng thấp giọng nói: “Không có gì”.

Hai lỗ tai nàng nóng bừng, lúc này Thiết Thủ đã sải bước đi theo sau Tập Lương Ngộ, những người còn lại tự nhiên cũng đi theo phía sau.

2.

Đại sảnh rất rộng rãi, đặt tới sáu mươi tư cái ghế. Sáu mươi tư cái ghế này đặt rất bừa bãi, có cái hướng ra ngoài, có cái hướng vào trong, có cái hướng đông, có cái hướng tây, mà màu sắc, chất gỗ, hình dáng, thậm chí là lớn nhỏ cũng hoàn toàn khác nhau, có chiếc tay vịn hình rồng, cũng có chiếc chỉ là một chiếc đôn tròn, không có cả lưng ghế để dựa, có chiếc điêu khắc tinh kỳ, hoa lệ giống như ngự toạ, có chiếc thì chỉ sơn qua loa, còn mất cả chân ghế nữa.

Trong sáu mươi tư chiếc này, có một chiếc hình dáng thập phần kỳ quái, làm bằng gỗ đặc ruột, hình bát quái, bên trên có một người đang ngồi.

Người này đầu tóc rũ rượi, toàn thân bẩn thỉu, nhưng lông mày dài đến tận mai và gương mặt lộ vẻ trầm tư làm cho người ta có một ấn tượng y là một người thập phần ôn nhu văn nhã.

Người này ngồi xếp bàn toạ, trên đùi gác một thanh đao.

Đây không phải là lần đầu tiên Thiết Thủ và Lãnh Huyết nhìn thấy người này.

Nhưng lần đầu tiên Thiết Thủ và Lãnh Huyết nhìn thấy y, người này vẫn còn bị nhốt trong địa lao.

Người này đương nhiên chính là trang chủ của Tập Gia Trang Tập Tiểu Phong, sau lưng y có một giá binh khí, trên giá có bốn mươi thanh đơn đao hình dáng khác nhau.

3.

Tập Thu Nhai vừa thấy Tập Tiểu Phong liền ngậy người ra, buột miệng thốt lên: “Đại ca ...”

Vừa kêu, y lùi lại một bước nhỏ.

Tiểu Trân nhìn thấy Tập Tiểu Phong, sắc mặt trở nên trắng bệch, lẩn ra sau lưng một người, chỉ dám ló mắt ra nhìn, sau đó mới phát hiện người đó là Thiết Thủ.

Tập Mai Hồng là người vui vẻ nhất, reo lên: “Đại ca, huynh không điên nữa sao?”.

Tập Tiểu Phong bình tĩnh mỉm cười, ánh mắt chậm chậm nhìn sang phía Thiết Thủ, rồi lại nhìn Lãnh Huyết, từ từ nói: “Thiết đại gia, Lãnh đại gia, cữu ngưỡng!”.

Thiết Thủ cũng chậm rãi gật đầu: “Tập trang chủ, không cần khách khí. Cứ gọi ta là Thiết Du Hạ được rồi”.

Tập Thu Nhai dường như vẫn còn chưa hết kinh khiếp vị đại ca tính tình cổ quái này của mình, không dám lên tiếng. Tập Mai Hồng lại lanh chanh nói: “Đại ca, dọc đường tới đây bọn muội đã bị thích khách tập kích, đều là hảo sự của tam quản sự làm ra đó”.

Tập Tiểu Phong sầm mặt quát: “Nói bậy, tam quản sự đối với Tập Gia Trang xưa nay trung thành cẩn cẩn, làm sao lại làm ra những chuyện đó được, miệng nữ nhi không được nói bừa!”.

Tập Mai Hồng bị mắng một chập, giận dỗi dẩu môi lên, cơ hồ như muốn khóc. Tập Lương Ngộ đứng bên cạnh cũng bước lên, khom người sát đất nói: “Đúng, đúng vậy ... tam tiểu thư hiểu lầm tiểu nhân rồi, xin trang chủ minh giám”.

Tập Tiểu Phong quát lên với Tập Mai Hồng: “Còn không mau bồi tội với tam quản sự đi”.

Tập Tiểu Phong gần đây tuy tính tình cổ quái, nhưng rất hiếm khi phát tác với Tập Mai Hồng, thế nên nàng nghe y nói vậy lại càng cảm thấy oan khuất.

Tập Tiểu Phong đột nhiên thẳng người dậy, chưa kịp nhìn thấy y có bất kỳ động tác gì, thì đã tới giữa Tập Mai Hồng và Tập Lương Ngộ, quát lớn: “Còn không xin lỗi?” Thiết Thủ, Lãnh Huyết biết rõ võ công của trang chủ Tập Gia Trang nhất định có điểm hơn người, nhưng không ngờ cả khinh công của y cũng cao như vậy, trong lòng đều thầm đề phòng.

Tập Mai Hồng dẩu môi lên nói: “Muội ...” Đột nhiên kinh phong rít lên.

“Bịch ...!”.

Tập Lương Ngộ bất ngờ ngã xuống.

Biến hóa này quả thực diễn ra quá nhanh, chúng nhân còn chưa nhìn rõ thì Tập Tiểu Phong đã điểm vào huyết đạo Tập Lương Ngộ.

Giờ Tập Tiểu Phong mới nói: “Kỳ thực chuyện tam quân sự sát nhân giết người, ta sớm đã lưu tâm rồi, chỉ là vẫn luôn án binh bất động để đề phòng đả thảo kinh xà, hiện giờ có thể chế trụ được người rồi”.

Tập Mai Hồng và Tập Thu Nhai đều kinh ngạc nhìn huynh trưởng mình tỉnh táo. Lãnh Huyết chợt hỏi: “Chỉ sợ Tập tam quân sự còn chưa phải chủ mưu”.

Tập Tiểu Phong hơi ngẩn người: “Ý của Lãnh tứ gia là ...”.

Lãnh Huyết nói: “Gần tháng nay, vùng Lưỡng Hà liên tiếp có tám trang viện hoặc thôn làng gặp họa diệt môn, dẫn đầu đám tặc phỉ này là sáu tên ác nhân. Trong sáu tên này, Nhạc Quân, Đường Sao đã chết trong tay chúng ta. Lê Lộ Vũ, Lữ Trọng trong ba tên đã ám toán Tập nhị thiếu gia hôm nay chỉ sợ cũng là hai trong bốn tên phỉ đồ còn lại đó”.

Tới đây thì chàng nhìn thẳng vào mặt Tập Tiểu Phong: “Đám đầu sỏ ấy ít nhất cũng còn lại hai người, nếu một trong hai kẻ đó là Tập tam quân sự, vậy còn một người nữa là ai?”.

Tập Tiểu Phong cười khổ: “Ngài hỏi ta?”.

Thiết Thủ bổ sung: “Chúng ta mới biết được ác nhân cướp của giết người Lê Lộ Vũ chính là tôn phu nhân ...”.

Tập Tiểu Phong nhượng mào: “Các vị đã làm gì ả rồi?”.

Thiết Thủ trầm ngâm: “Tôn phu nhân uy hiếp tam tiểu thư, chúng ta ... vì cứu người, nên đã giết y thị rồi”.

Tập Tiểu Phong giật mình: “Ả ... ả ... chết rồi?”.

Thiết Thủ, Lãnh Huyết ngậm giới bị, đề phòng y bất ngờ tấn công như đối với Tập Lương Ngộ: “Phải”.

Tập Tiểu Phong đột nhiên cười lên sảng sặc, dáng vẻ thống khoái phi thường: “Hay lắm! Hay lắm!” Sau đó lại nói: “Nữ nhân như vậy, đáng giết!”.

Chúng nhân lại được một phen ngạc nhiên. Tập Tiểu Phong nước mắt rùng rùng, ngẩng đầu lên nói: “Các vị giết hay lắm, đáng tiếc chủ mưu không phải ta, mà ta cũng không phải là một trong ba tên đầu sỏ ấy”.

Tập Mai Hồng giờ mới nhận ra Lãnh Huyết và Thiết Thủ đã hoài nghi đại ca của mình, tức giận quát: “Đại ca là nhất phương chi chủ, làm sao làm những chuyện mờ ám đó được?”.

Thiết Thủ nói: “Tam tiểu thư, chúng ta cũng hi vọng lệnh huynh không làm những chuyện ấy ... có điều, vẫn còn rất nhiều chuyện còn chưa rõ ràng. Nhưng chúng ta vẫn còn một nhân chứng sống ở đây, có lẽ từ miệng hắn có thể biết được thêm điều gì đó cũng không chừng”.

Lãnh Huyết tiếp lời nói: “Nhưng mà nếu tam quản sự xảy ra chuyện gì, thì không thể khai được đồng bọn của hắn ra ... thế nên bất cứ ai, cho dù là lấy danh nghĩa diệt trừ tà đạo hay nhất thời phần nộ đi nữa ... cũng sẽ bị nghi ngờ là đồng mưu”.

Tập Tiểu Phong thở dài: “Nhị vị quả không hổ là danh bộ, hành sự cẩn thận hơn người ... xin các vị cứ hỏi, ta có thể đảm bảo tam quản sự tuyệt đối không xảy ra chuyện ...”.

Lời y còn chưa dứt, Tập Lương Ngộ ở dưới đất đã bật dậy.

Thiết Thủ, Lãnh Huyết chỉ đề phòng người khác giết Tập Lương Ngộ diệt khẩu, chứ không thể ngờ kẻ sát nhân diệt khẩu lạ chính là bản thân y.

Tập Lương Ngộ nhảy lên, năm ngón tay móc vào động mạch trên cổ Thiết Thủ.

Thiết Thủ tuy không đề phòng Tập Lương Ngộ bất đồ ám kích, nhưng bất cứ người nào muốn tiếp cận chàng, cũng không phải là chuyện dễ.

Chàng phản thủ hất lên, ngũ chỉ của Tập Lương Ngộ liền chộp vào cánh tay hữu của chàng.

Chỉ nghe “cách” một tiếng, bàn tay Tập Lương Ngộ như chạm phải điện, bật ngược ra, ống tay áo Thiết Thủ cũng như bị đốt cháy, xuất hiện năm lỗ lớn bằng đầu ngón tay.

Nhưng cánh tay còn lại của Tập Lương Ngộ đã tóm lấy hậu tâm Tiểu Trân.

Thiết Thủ gầm lên một tiếng, vung tay định tấn công, nhưng cuối cùng vẫn không dám động thủ, vì Tập Lương Ngộ đã nói một câu: “Người mà động thủ, ta sẽ giết nữ nhân này”.

4.

Đúng lúc Thiết Thủ gầm lên tức giận thì Lãnh Huyết chợt cảm thấy có kinh phong rít lên phía sau gáy.

Chàng vội vàng ngã người ra phía trước, cùng lúc đó, kiếm cũng đâm ngược ra sau. Do chiêu này của chàng phản kích vừa nhanh vừa hiểm, nên kiếm thậm chí vẫn còn chưa rút khỏi thắt lưng, đã đâm rồi.

Kiếm của chàng, xưa nay đều không có vỏ.

Lúc này, Tập Mai Hồng đang đứng đối diện với Lãnh Huyết, nên nàng thấy rất rõ người đánh lên chàng, và chỉ kịp thét lên một tiếng.

Nhưng cùng lúc với tiếng thét của nàng, Lãnh Huyết đã giao thủ mười bảy chiêu với đối phương trong tư thế ngược, kiếm vẫn chưa rời khỏi thắt lưng. Mười bảy chiêu này, Lãnh Huyết hoàn toàn không có cơ hội quay người lại ứng chiến, bởi thế công của đối phương quả thực quá nhanh.

Tập Mai Hồng dứt tiếng hét, hoảng hốt kêu lên: “Đại ca, huynh làm gì vậy?”.

Lời này vừa thốt ra, Lãnh Huyết lập tức khẳng định kẻ ám kích chàng chính là Tập Tiểu Phong.

Lúc Lãnh Huyết biết đối phương là Tập Tiểu Phong, thì đã giao thủ được hơn hai mươi chiêu, trong hai mươi chiêu này, chàng có tiến mà cũng có thoái, biến đổi bảy tám loại kiếm pháp khác nhau. Tuy rằng vị trí phát kiếm ứng chiến lúc này của chàng khiến tiến lên ngược lại trở thành giật lùi, giật lùi trở thành tiến lên, nhưng thủy chung chàng vẫn vô phương quay người lại được.

Thiết Thủ và Lãnh Huyết không chỉ là đồng liêu, mà còn là đồng môn, hai người cùng nhau lưu lã giang hồ, vì dân trừ hại không biết đã trải qua bao nhiêu lần sinh tử đại nạn, hiểm ác phong ba thế nên cả hai đều hiểu nhau như chính bản thân mình vậy.

Thiết Thủ liếc thấy Lãnh Huyết bị Tập Tiểu Phong truy kích, tuy đã rơi vào thế hạ phong, nhưng chàng cũng có thể khẳng định Lãnh Huyết tạm thời tuyệt đối không nguy đến tính mạng.

Chỉ cần đối phương không giết được chàng ngay từ chiêu đầu tiên, Lãnh Huyết lúc nào cũng có thể càn đánh càn mạnh, phản bại thành thắng.

Thiết Thủ vĩnh viễn tin tưởng Lãnh Huyết, giống như Lãnh Huyết tin tưởng Thiết Thủ vậy.

Thiết Thủ biết mình đang phải đối mặt với một tình thế còn khó ứng phó hơn Lãnh Huyết gấp bội, tuy rằng võ công Tập Lương Ngộ chắc cũng chẳng hơn được Tập Thu

Nhai là bao, căn bản không thể so sánh với Tập Tiểu Phong, song y lại đang thao túng sinh mạng của một người.

Sinh mạng của một nữ tử đáng thương hoàn toàn không biết võ công.

Sinh mạng của Tiểu Trân.

Lòng bàn tay Thiết Thủ ướt đầm mồ hôi, nhưng khoé miệng vẫn mỉm cười bình tĩnh.

Nhiều phen phong ba hiểm trở, trở về từ quỷ môn quan đã dạy cho Thiết Thủ một điều: Phàm là cục diện bất lợi cho mình, biểu hiện càng chấn định thì càng có cơ hội lật ngược tình thế, ngược lại, tình hình sẽ chỉ càng xấu đi mà thôi”.

Trên giang hồ, dù là bằng hữu cũng có thể dùng thái độ báo hỉ không báo ưu để ứng phó, huống hồ là địch nhân. Mà kỳ thực trong giang hồ hỗn loạn này, bằng hữu cũng không biết có lúc nào đột nhiên lắc mình biến thành địch nhân hay không nữa.

5.

Thiết Thủ mỉm cười nói: “Tam quản gia, hình như người đã bắt sai người rồi. Vị cô nương này hoàn toàn không biết võ công”.

Tập Lương Ngộ thoáng ngậy người. Y bất ngờ ám toán Thiết Thủ, nhưng vì biết công lực của chàng, nên cũng không ôm hi vọng lớn lắm, vì thế vừa xuất thủ tấn công Thiết Thủ, đồng thời cũng chụp lấy Tiểu Trân, đích thực là muốn dùng nàng để uy hiếp Thiết Thủ, ít nhất cũng thể lấy thân thể nàng ra làm tấm mộc che thân trong một lúc.

Câu nói này của Thiết Thủ, khiến tác dụng thứ nhất mà y tiên liệu đã hầu như không còn, Tiểu Trân chỉ là một nữ tử không quan trọng, muốn lấy nàng ra để uy hiếp Thiết Thủ, là không thể được.

Nhưng lúc đó Tập Lương Ngộ không thể xuất thủ với Tập Mai Hồng hoặc Tập Thu Nhai, bởi vì còn có Tập Tiểu Phong.

Chỉ cần Tập Tiểu Phong không ra tay tiếp ứng, bản thân y sẽ lọt vào giữa vòng vây của hai đại cao thủ, lúc ấy thì tình hình sẽ cực kỳ thê thảm.

Tập Lương Ngộ cười gằn: “Thiết Thủ, người là bộ đầu, quan sai lẽ nào lại bất chấp tính mạng của lương dân chứ?”.

Câu hỏi này của Tập Lương Ngộ đã điểm trúng yếu điểm trong lòng Thiết Thủ. Chàng nghe mà không khỏi thẫn thờ dài, nhưng bên ngoài vẫn tỏ ra bình thường như không, chỉ mỉm cười không nói gì.

Đúng lúc này, chàng tiếp xúc với ánh mắt của Tiểu Trân.

Tiểu Trân bị Tập Lương Ngộ chụp trúng hậu tâm, tự nhiên là không thể dây dưa, cho dù là nàng không bị tóm lấy, nhưng có cao thủ như Tập Lương Ngộ khống chế một bên, e rằng nàng cũng khó mà kháng cự được.

Người bình thường vào lúc này sẽ cầu cứu xin tha mạng, hoặc cầu xin Thiết Thủ chấp nhận điều kiện của đối phương để mình được thoát khỏi hiểm nguy trước, đây là một cách làm tương đối tự tư. Một tình huống khác, đó là người bị uy hiếp và người muốn giải cứu tình cảm tương đối sâu đậm, thế nên không hề kêu đối phương giải cứu cho mình hay không được khinh cử vọng động, ngược lại còn bảo đối phương đứng để ý tới mình, cứ đào tẩu trước hoặc giả không cần cố kỵ, cứ việc xuất thủ. Yêu cầu như vậy, tức là đã coi tính mạng và sự an nguy của đối phương quan trọng hơn bản thân mình. Vì vậy, người nghe thấy loại yêu cầu này, tâm thần sẽ càng thêm rối loạn hơn gấp bội.

Nhưng Tiểu Trân không hề kêu Thiết Thủ bất chấp sự an toàn của nàng, mà lại giống như những kẻ tục nhân tham sinh úy tử hét lên: “Đừng giết tôi, xin ngài đừng giết tôi. Thiết đại nhân, ngài không được động thủ, y sẽ giết tôi đó!”.

Mấy câu này thể hiện Tiểu Trân là người thập phần tự tư sợ chết, nhưng lúc này ánh mắt của Thiết Thủ và Tiểu Trân đang nhìn thẳng vào nhau, từ trong đôi mắt đen tròn sáng long lanh ấy của nàng, chàng có thể nhận ra rất nhiều điều. Trong khoảnh khắc sinh tử này, chàng đã đọc được cả ngàn lời vạ ý trong ánh mắt ấy của nàng.

Vì vậy Thiết Thủ lạnh lùng nói: “Tiểu Trân cô nương, chuyện này rất khó nói. Ta không thể vì cứu cô nương mà để phí đồ tiêu điều ngoài vòng pháp luật được”.

Tập Lương Ngộ nghe hai người đối thoại, mi tâm khẽ nhăn lại, biết được con tin này đối với mình cũng không có tác dụng gì lắm, Thiết Thủ và nàng ta không có quan hệ gì đặc biệt, tuyệt đối sẽ không vì nàng mà bỏ qua cho y, vì vậy giữ nữ nhân này ở bên mình, ngược lại còn gây thêm phiền phức. Nghĩ tới đây, y lập tức muốn đẩy Tiểu Trân ra.

Nhưng đúng vào lúc này, Tập Thu Nhai chợt kêu lên đau xót: “Không được! Không được! Không được làm hại Tiểu Trân! Thiết nhị gia ... ngài là công sai, không được làm như vậy! Không được làm hại Tiểu Trân!”

Ngũ điệu của y vô cùng thâm thúy, cơ hồ như muốn bật khóc. Tập Lương Ngộ vốn đã định đẩy Tiểu Trân ra, vừa nghe thấy câu này, liền kéo ngay nàng lại trước mặt, nắm ngón tay như nắm móc câu, tóm chặt không buông.

- o O o -